

New York. Av Samuel

Det finns oändligt många sätt att försöka beskriva vad vi vill göra med vår tidning. Och egentligen vet vi inte var vi ska börja. Det har hänt att vi har försökt förklara. Vi har skrivit långa essäer om varför vi tycker om att fotografera och göra intervjuer. Vi har gjort små minifanzines som vi gett bort till våra kompisar. Men vi har nog aldrig hittat kärnan.

Men nu, när vi är klara med det andra numret av vår papperstidning, så har vi börjat förstå vad vi håller på med; vi har försökt göra rock n' roll på papper. Det kanske låter flummigt, men ge oss en chans att försöka förklara.

Musik – eller rock n' roll – är ju något som måste upplevas på riktigt. Och medan de flesta i vår omgivning har ägnat en massa ideell övertid åt att harva i replokalen, släppa sjutumssinglar och försöka göra sin egen musik så har vi suttit hemma framför datorn och filat på långa intervjuer och skissat på olika layoutförslag. Varför då, kan man fråga sig. Varför sitter vi hemma och försöker beskriva något som vi egentligen borde vara där ute och göra själva? Ja, till viss del gör vi det också. Men vårt fanzine är inte bara teori.

Det är egentligen bara vårt sätt att uttrycka oss. Fanzinemakande är inte ett sätt att på ett analt objektivt plan betrakta sin omgivning och reflektera över den som annan journalistik kan ge sken av. Det är bara ett mer direkt sätt att få fram sitt budskap. Att skriva musik är ett väldigt hedervärt sätt att förmedla något och det är ju det vi hyllar. Men samtidigt är detta vårt sätt att – genom våra intervjuer och artiklar om musiken – sprida våra tankar. Det här är vår kreativa plattform. Vi har total kontroll.

Fanzinemakande är också en fristående uttrycksform just därför att den, precis som musik, och kanske mer, handlar just om inspiration och självförverkligande. Så på så sätt tycker vi att vi kan hävda vår rätt att kalla Flare Fanzine för rock n' roll i text och bild. Det är vi som ligger bakom allt i denna tidning. Kom ihåg det.

Förövrigt är detta nummer hundra gånger bättre än det förra. Men det märker ni snart. Detta nummer är ett steg längre, en utveckling åt alla håll. Vi träffade Ian Svenonius på Umeå Open i våras och skrev vår första internationella artikel. Sen åkte vi till Stockholm under sommaren, sprang upp på Popredaktionen och haffade

Andres två dagar innan vi träffade bob hund på Medborgarplatsen en solig förmiddag. Men vi har självklart inte glömt Umeå och Norrland. När Breach var i stan dansade vi ihjäl oss och hann ställa dem mot väggen i logen efteråt. Och så har vi försökt gå till botten med varför den gamle Refusedbasisten, och tillika Coboltsångaren, Magnus Björklund faktiskt skriver musik. Sen så börjar vi tidningen med att försöka få er att förstå varför man måste älska ett Umeåband som heter The Perishers. Med mera.

Det blev rätt mycket den här gången. Vi har jobbat hårt för att få omslaget rätt, alla texter utan felstavningar och alla bilder så stora och fina som möjligt. Och vi kan inte säga när vi kommer tillbaka med ett nytt nummer. Men så fort vi börjar brinna igen så kommer vi finnas där. Vi kommer fota på konserterna, ringa ner våra favoritmännskor, lyssna och försöka förstå.

Men tills dess; bli hänförd!

Redaktionen: Samuel & Konrad

Samuel & Konrad New York portrett från september 1999.